

THANH NIÊN TÀN TẬT

Một ngày đầu xuân năm 1967, đôi vợ chồng trẻ Sid và Phoebe Wold đưa đứa con trai 5 tuổi tên Arthur đến khám bệnh nơi bác sĩ chuyên về bệnh thần kinh ở thủ đô Washington.

Khám xong, vị bác sĩ nghiêm trọng nói với hai người:

- Tôi biết đây là tin không lành. Nhưng cậu bé Arthur của ông bà bị tàn tật tâm trí rất nặng. Cậu nhận thức rất ít những gì xảy ra nơi thế giới chung quanh và suốt đời, cậu cần được chăm sóc cách riêng!

Câu nói như một nhát búa đập trên đầu hai người, đặc biệt bà Phoebe. Khi rời phòng khám bệnh, bà Phoebe nói với chồng trong tiếng nấc nghẹn ngào:

- Chúng mình phải làm gì cho con đây?

Arthur là đứa con thứ ba và là con trai út của vợ chồng Wold.

Arthur rất thích cười và hay la ré lên nhưng lại ít nói. Ngoài ba điểm khác thường đó, Arthur trông bình thường như bao trẻ em cùng tuổi và còn tỏ ra hạnh phúc nữa là đằng khác! Nhưng giờ đây khi nghe bác sĩ quả quyết cậu bé bị tàn tật tâm trí, bà Phoebe cảm thấy như bị hụt chân và bị đau nhói nơi tim. Bà sẽ không bao giờ có thể trao đổi tư tưởng và tâm tình với con và đối lại, con bà cũng sẽ không bao giờ có mối liên hệ tình cảm nào với bà!

Bác sĩ còn nhấn mạnh Arthur cần được chăm sóc riêng. Nói thế có nghĩa là hai vợ chồng phải đưa con đi chữa trị nơi các học viện dành cho người tàn tật tâm trí. Nhưng cả hai không muốn giao con cho người khác. Ông bà quyết định lãnh nhận việc chăm sóc con. Bà Phoebe thầm nghĩ:

- Có lẽ không bao giờ Arthur biết yêu cha mẹ và anh em cũng như không bao giờ cảm nhận tình yêu gia đình dành cho cậu. Thế nhưng đó không phải vấn đề quan trọng. Tình yêu đích thực chỉ trao đi mà không cần đáp lại.

Nghĩ thế xong, bà Phoebe chấp tay cầu nguyện xin THIÊN CHÚA Nhân Lành gìn giữ chăm sóc Arthur cách riêng và ban cho mình sức mạnh chấp nhận thử thách.

Trong cố gắng cho con có đời sống bình thường, mỗi Chúa Nhật khi đi tham dự Thánh Lễ nơi nhà thờ giáo xứ, hai vợ chồng mang con theo. Ngoài ra một ngày trong tuần, lại gửi con đến trường học dành cho các trẻ tàn tật tâm trí. Nơi đây, các thầy cô cố gắng dạy Arthur biết đọc, biết viết.

Nhưng kết quả thật nhỏ nhoi. Arthur không hiểu và cũng không nói được nhiều. Thỉnh thoảng cậu bé ú-ớ vài câu nói vô nghĩa, không đầu không đuôi!

Năm tháng tuần tự trôi qua, dần dần cả gia đình học biết hoàn toàn chấp nhận sự tàn tật của Arthur.

Arthur bước vào tuổi trưởng thành. Để giúp con có chút ít độc lập trong cuộc sống, ông bà Wold xin cho con một chỗ làm nơi công sở dành riêng cho người tàn tật. Nhưng Arthur vẫn mãi mãi cô đơn khép kín trong thế giới riêng tư của mình.

Cơ may xảy đến. Nơi sở làm của Arthur có một phụ nữ trẻ tuổi rất nhanh nhẹn hoạt bát tên Carole Lewis Crane. Nàng chú ý và giúp đỡ Arthur cách riêng. Nàng dạy Arthur biết diễn tả tư tưởng bằng cách dùng tay bấm trên mặt chữ máy vi tính. Cử động thật khó khăn, nhưng với phương cách này, Arthur làm cho người chung quanh ngạc nhiên không ít.

Một ngày trong tháng 9 năm 1991, Crane điện thoại mời ông bà Sid và Phoebe Wold đến xem tận mắt kết quả mà Arthur đạt được. Crane để Arthur ngồi trước máy vi tính và viết câu hỏi trên màn ảnh:

- Ngày hôm nay anh cảm thấy như thế nào?

Từ từ từng chữ một Arthur viết thành câu:

- Con cảm thấy thật sung sướng, bởi vì, giờ đây con có thể nói với mẹ con là con yêu mẹ nhiều!

Câu viết bất ngờ, ngoài mức chờ đợi của mọi người, khiến bà Phoebe cảm động đến rơi lệ. Ông Sid cũng nghẹn ngào không thốt nên được lời nào. Câu viết chôn vùi từ 29 năm qua, giờ đây mới được diễn tả! Thật tuyệt diệu!

Một ngày, bà Phoebe hỏi con:

- Con có nghe và hiểu gì khi mẹ nói với con không?

Arthur trả lời:

- Thỉnh thoảng con hiểu, nhưng thường thì con chỉ nghe được cung giọng của mẹ thôi.

Bà Phoebe hỏi:

- Cung giọng của mẹ như thế nào?

Arthur trả lời:

- Một cung giọng dịu dàng, trìu mến giống như cung giọng của THIÊN CHÚA!

Một ngày khác, bà Phoebe hỏi con:

- Con có cầu nguyện thường xuyên với Chúa không?

Arthur trả lời:

- Có, thỉnh thoảng con cầu nguyện cho Mẹ và cho Ba.

Bà Phoebe hỏi tiếp:

- Con thường đọc kinh nào để cầu nguyện với Chúa?

Arthur trả lời:

- **Chúa là Mục Tử chăn dắt con. Có Chúa, con sẽ chẳng thiếu gì. Trong đồng cỏ xanh tươi, Người để con vào nghỉ. Bên dòng nước trong lành, Chúa bổ sức hồn con.**

Và đó là bí quyết giúp Arthur tin tưởng vui sống mặc dầu bị tàn tật nặng nề..

("READER'S DIGEST", March/1993, trang 96-101).

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt